

Matei Vişniec
KLIKEL
și furnicuțele multicolore

Cu ilustrații
de Andra BĂDULESCU

POLIROM
2025

Cuprins

Capitolul 1. Orice poveste trebuie să înceapă cumva.....	5
Capitolul 2. În care Klikel al II-lea începe să creadă că are anumite calități excepționale	11
Capitolul 3. În care frământările personajului principal sunt tot mai adânci, iar autorul încearcă să fie cât mai clar în privința lor.....	16
Capitolul 4. O primă paranteză deschisă de autor și începutul unei povești paralele despre unele lucruri stranii legate de arta scrisului.....	21
Capitolul 5. În care se conturează unele manii ale personajului principal.....	28
Capitolul 6. Schimbare de unghi de vedere narativ, să-i dăm cuvântul tronului.....	32
Capitolul 7. Ceva bizar începe să se întâmple cu Klikel	37
Capitolul 8. Oricine are ceva de spus devine personaj	41
Capitolul 9. În care personajul principal discută cu el însuși.....	48
Capitolul 10. Sau cum se cam aglomerează cartea cu personaje	51

Capitolul 11. Sau cum se poate scrie o poezie de doi bani	54
Capitolul 12. Sau cum un cuvânt poate deveni personaj	57
Capitolul 13. Prima apariție a Reginei mamă.....	62
Capitolul 14. Despre care autorul nu știe nimic întrucât a fost scris în absența sa.....	67
Capitolul 15. În care se dau explicații despre furnicuțele multicolore.....	71
Capitolul 16. În care intervine o lovitură de teatru.....	75
Capitolul 17. Când autorul se plânge că personajele i se urcă în cap	79
Capitolul 18. Sau când se amestecă presa în scrierea unui roman	83
Capitolul 19. În care autorul se enervează	86
Capitolul 20. În care autorul lansează un S.O.S. întrucât personajele sale vor să-l judece	91
Capitolul 21. Singur timp de două zile, un telefon de la mama	97
Capitolul 22. Prima propunere de final intrată în finală, nesemnată, dar purtând precizarea <i>elev în clasa a IX-a</i>	102
Capitolul 23. A doua propunere de final intrată în finală, nesemnată, dar purtând precizarea <i>elevă în clasa a X-a</i>	108
Capitolul 24. A treia propunere de final intrată în finală, purtând o incredibilă semnătură	114

Capitolul 25. În care autorul rămâne calm, deși ar avea motive să facă un scandal monstru	120
Capitolul 26. Sau despre cum rămâne autorul cu gura căscată în fața unui interviu ieșit din comun.....	125
Capitolul 27. Sau răzbunarea finală a scriitorului	131
Capitolul 28. Sau reluarea poveștii lui Klikel din alte unghiuri de vedere	135
Capitolul 29. În care devine și mai evident că unele contribuții <i>externe</i> la scrierea romanului sunt acceptate de autor	140
Capitolul 30. Sau ce ne poate povesti un clopoțel	145
Capitolul 31. Sau ce ne poate povesti un prim sărut	148
Capitolul 32. În care un personaj detestabil își face oarecum autocritica	153
Capitolul 33. În care autorul revine personal pentru a povesti un teribil coșmar.....	158
Capitolul 34. Și ultimul, în care i se dă cuvântul chiar acestei cărți	164

Capitolul 14

Despre care autorul nu știe nimic întrucât a fost scris în absența sa

Dragi cititori,

Poate că nu mă veți crede pe cuvânt, dar eu sunt *masa* la care scrie autorul acestei povești. Iertați-mă dacă intervin, oarecum intempestiv, în poveste... Dar simt nevoia să vă spun câteva lucruri importante despre autor. Și numai eu pot să o fac, întrucât numai eu receptez impulsurile energetice din mintea autorului. Strecor aici aceste rânduri pentru că el, scriitorul, tocmai s-a dus să-și cumpere cafea, castraveți și roșii. Așa că preț de câteva zeci de minute pot contribui și eu direct la *construirea* acestei cărți.

Iată cam cum decurg lucrurile în fiecare zi.

Autorul acestei povești nu este foarte, foarte matinal... Se trezește pe la ora șapte, dar mai stă lungit în pat câteva zeci de minute și visează oarecum cu ochii deschiși. De fapt, în timpul nopții creierul lui continuă să *lucreze*. Chiar și când autorul nostru se scufundă într-un somn adânc, într-o anumită zonă a creierului său se nasc numeroase întrebări și scenarii. Întrebările

sună cam așa: *oare cum să continui această poveste? ce personaj interesant să mai introduc în ea? oare n-ar trebui să auzim și părerea regelui mort despre fiul său? oare n-ar trebui ca acum narațiunea să facă un viraj de 90 de grade? oare n-ar trebui ca acum să se producă o lovitură de teatru, o răsturnare a situației? ce să mai inventez pentru ca fiecare capitol (sau aproape fiecare) să fie o surpriză pentru cititor? ce să mai inventez pentru ca povestea să nu fie previzibilă și nici prea didactică?*

Cu aceste întrebări în minte se așază autorul la masa de scris, cam pe la ora nouă, după ce mănâncă o roșie și un castravete și după ce își face fie o cafea, fie un

ceai verde (cafea în zilele cu soț, ceai verde în zilele fără soț). Am auzit că unii scriitori nu pot demara mașinăria inspirației fără să-și aprindă o țigară chiar de la primele ore ale dimineții. Dar autorul nostru nu fumează, își stimulează energiile creative doar cu cafeaua sau cu ceaiul.

Gestul cel mai uluitor pe care îl face autorul când se așază la masa de scris este însă altul. Am să-l descriu cu lux de amănunte, chiar dacă ele riscă să vă șocheze. Aflați că autorul are o ușiță secretă în creștetul capului. Ușița nu e prea mare, cam cât o cutie de chibrituri. Putem să o considerăm un fel de mic *chepeng* fără clanță și fără mâner, dar care *duce* spre interiorul cutiei craniene. Poate că ați văzut deja cum arată un *chepeng* – este un fel de capac orizontal prin care se pătrunde într-o pivniță sau în burta unei nave. Ei bine, autorul nostru, când se așază la masa de scris, își deschide cu mâna dreaptă acest *chepeng* din vârful capului și cu mâna stângă cotrobăie în propriul său creier ca să scoată la lumină *scenariile* crescute acolo peste noapte. Ce sunt aceste *scenarii*? Diferitele posibilități de continuare a poveștii.

Nu e ușor, pentru autor, să decidă în ce fel trebuie continuată povestea. Din această cauză, este mereu frământat. Iar eu, masa de scris, îi simt frământarea ca un seismograf. Îl simt cum cântărește în mâini fiecare posibilitate de continuare, cum compară între ele

diferitele *scenarii*... Apoi, după o luptă interioară intensă, alege unul dintre scenarii, iar pe celelalte și le plasează din nou în creier (*ca să se coacă mai bine* – spune el). Chepengul este pe urmă închis (de data aceasta cu mâna stângă) și autorul începe să scrie.

Mai precizez că, din când în când, câte un *scenariu* este aruncat la coș.

Aș mai avea multe de povestit (de exemplu despre cum fiecare cuvânt scris de autor se întipărește ca un tatuaj în memoria mea) dar, la fel ca Regina mamă, nu vreau să mă lungesc... Iar el, scriitorul, tocmai se întoarce de la cumpărături... O ultimă precizare: ceea ce aruncă scriitorul *la coș*, adică paginile considerate de el ca fiind nereușite sau redundante sau ne semnificative, nu dispăre niciodată din univers. Aceste *coșuri* pline cu texte ratate își dau din când în când întâlnire și stau de vorbă. Uneori organizează colocvii despre ratare, ba chiar își citesc reciproc paginile ratate pentru a înțelege mai bine de ce sunt ratate. Coșurile în care aterizează paginile *nule* ale scriitorilor au organizat chiar și un concurs. Există un premiu pentru cea mai *ratată* pagină de literatură... Coșurile au creat însă și o bibliotecă specială cu texte *recuperabile, ameliorabile*. Spun toate acestea pentru că eu, *masa de scris*, sunt oarecum atașată de *coșul cu pagini ratate*. Am învățat să ne cunoaștem și să conversăm. Suntem mereu în dialog, avem multe lucruri să ne spunem. Ba chiar ne și iubim.

Capitolul 15

În care se dau explicații despre furnicuțele multicolore

Uneori, ca să înțelegi ce se întâmplă într-o carte este necesar să citești o altă carte. De exemplu, în acest moment, îți sugerez, dragă cititorule, să întrerupi lectura romanului meu și să-ți procuri un tratat (apărut anul acesta) intitulat *Furnicuțele multicolore*. Vei găsi în această lucrare redactată de 197 de istorici (câte unul din fiecare țară a lumii) cea mai completă descriere a modului cum *furnicuțele multicolore* îl asediază pe orice om care deține un strop de putere.

Iată, pe scurt, cum au evoluat cunoștințele despre *furnicuțe*.

Existența *furnicuțelor multicolore* a fost semnalată încă de acum 2.500 de ani. Unul dintre cei mai mari înțelepți ai Antichității, filozoful grec Thales din Milet, le-a observat la lucru în Egipt (unde se dusesese, de fapt, să studieze geometria și matematica, dar a urmărit și cum se comportă faraonii). *Faraonii se cred zei, dar de fapt sunt total furnicați și devorați din interior de niște*

furnicuțe multicolore – iată fraza (destul de obscură) rămasă de la Thales.

Termenul a fost preluat apoi de alți mari filozofi ai Antichității, Platon și Aristotel care au scris pagini esențiale despre om și societate, despre cum era organizată viața în cetățile grecești. Așa s-a încetățenit sintagma *furnicuțe multicolore* în limbajul tuturor gânditorilor interesați de relațiile dintre regi și supuși, dintre cei aflați foarte sus în piramida puterii și cei aflați la baza ei. Dar abia mult mai târziu, filozoful francez Étienne de la Boétie, în lucrarea sa *Discurs asupra servituții voluntare*, în anul 1576, definește *furnicuțele multicolore* ca fiind niște *gângănii invizibile* aflate mereu la pândă în simbolurile puterii. Într-un capitol intitulat *Tronul și fesele*, filozoful francez afirmă că orice tron este un fel de mușuroi în care colcăie furnicuțe multicolore. Citez din respectivul capitol:

Aceste furnicuțe sunt diseminate, de altfel, și în însuși cuvântul *tron*. Ele devin active atunci când pe tron se așază o pereche de fese. Căldura care se transmite de la perechea de fese spre interiorul tronului le face pe aceste furnicuțe să se trezească și să migreze în masă spre fesele respectivului rege sau împărat. Ele sunt în număr de milioane, dar este suficient ca una singură să pătrundă în fesele respectivului rege și infectarea s-a produs, celelalte o urmează și apoi urcă toate spre